

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/251/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5919200574
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5919200574.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, proti žalovanej: F. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. č. XX, Q., o zaplatenie sumy 444,67 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 9Csp/18/2019-55 zo dňa 24.07.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšku sa rozsudku nedotýka.

Žalovanej **n e p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 444,67 eur spolu s úrokmi vo výške 79,22 eur, úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 136,- eur od 24.05.2016 až do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 308,67 eur od 24.05.2016 až do zaplatenia a poplatky vo výške 5,65 eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 17,48 %, ktoré mu je žalovaná povinná zaplatiť vo výške stanovenej samostatným uznesením Okresného súdu Ružomberok.

2. Súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou uzavretou podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z, ktorá je svojím charakterom typovou zmluvou na predtlačenom formulári obsahujúcom zmluvné podmienky, ktorých obsah žalovaná ako spotrebiteľka nemohla pri jej uzavretí ovplyvniť. Pokiaľ ide o posúdenie predmetnej zmluvy ako spotrebiteľskej zmluvy, súd poukazuje na to, že zo samotnej zmluvy vyplýva, že žalovaná túto zmluvu uzatvárala ako fyzická osoba, keď v predmetnej zmluve je identifikovaná údajmi fyzickej osoby (adresou trvalého pobytu a rodným číslom). Z dôvodu, že touto zmluvou bol založený spotrebiteľský vzťah vykazujúci prvky zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd na predmetný zmluvný vzťah aplikoval ustanovenia právnych predpisov obsahujúcich ochranu spotrebiteľa. V rámci limitov stanovených v spotrebiteľskom sporovom konaní podrobil súd obsah predmetnej zmluvy preskúmaniu z hľadiska jej súladu s normami spotrebiteľského práva, pričom dospel k záveru, že predmetná zmluva obsahuje náležitosti prezumované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Pokiaľ sa žalobca v súdnej veci domáhal zaplatenia zmluvného úroku vo výške 29,90 % ročne z nárokovanej istiny od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti predmetného úveru, súd sa so žalobu v tejto časti nestotožnil.

V spore nebolo medzi stranami sporné, že účastníci zmluvy si dojednali zmluvný úrok vo výške 29,90 % ročne do doby splatnosti úveru. Právny predchodca žalobcu však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, podľa názoru súdu, žalobcovi zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí. Úrok predstavuje cenu peňazí, v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru. Ak nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej tržby prostriedkov spotrebiteľom (bližšie porovnaj rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/75/2018-136 zo dňa 27.06.2018). Súd pritom vychádzal z uznesenia Ústavného súdu SR IV. ÚS 476/2012-14 z 18.09.2012, ktorým Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, keď uvedený záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod č. R 59/1998, sp. zn. 4Obo/143/1998. Uvedený záver nachádza potom oporu aj v ďalších rozhodnutiach odvolacích súdov (viď napr. rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/108/2014, 11Co/12/2017, 11Co/157/2017 a 7Co/1/2018, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014). Pokiaľ sa potom žalobca v súdnej veci domáhal zmluvných úrokov z nesplatennej istiny aj za dobu po 23.05.2016, súd dospel k záveru, že žalobcovi nárok na zmluvné úroky po tomto dni nevznikol. Súd potom priznal žalobcovi nárok na zaplatenie istiny vo výške 444,67 eur, nárok na zmluvné úroky a úroky z omeškania do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. do dňa 23.05.2016 vo výške 79,22 eur (viď výzva na č. I. 24 rub spisu), úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 136,- eur od 24.05.2016 až do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 308,67 eur od 24.05.2016 až do zaplatenia a bankové poplatky, ktorých výšku mal súd preukázanú zo založeného výpisu z účtu žalovanej vo výške 5,65 eur. Pokiaľ sa žalobca potom domáhal zaplatenia zmluvných úrokov vo výške 29,90 % ročne z istiny po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. po 23.05.2016, súd žalobu z vyššie uvedených dôvodov v tejto časti zamietol. Súd súčasne priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 136,- eur od 24.05.2016 až do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 308,67 eur od 24.05.2016 až do zaplatenia, keď vo zvyšnej časti súd žalobu ohľadne úrokov z omeškania zamietol. Pokiaľ ide o výšku úrokov z omeškania, súd sa čiastočne nestotožnil so žalobou, keď žalobca si v žalobe uplatnil úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne, nakoľko zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne bol platný iba do 15.03.2016, a teda uvedená výška úroku z omeškania bola uplatňovaná správne iba ohľadne štyroch splátok úveru vo výške po 34,- eur mesačne splatných od 20.11.2015 do 20.02.2016 (4 x 34,- eur), keď následne odo dňa 16.03.2016 predstavovala zákonná výška úroku z omeškania sadzbu 5 % ročne. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že výška úrokov z omeškania podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v platnom a účinnom znení predstavuje výšku o 5 % bodov vyššiu, ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného záväzku, keď základná úroková sadzba ECB do 15.03.2016 (t. j. do splatnosti neuhradených splátok splatných od 20.11.2015 do 20.02.2016 vo výške po 34,- eur mesačne, t. j. 4 x 34,- eur sa rovná 136,- eur) predstavovala výšku 5,05 % ročne a výška úrokov z omeškania platná od 16.03.2016 (t. j. ohľadne splátok úveru splatných od 20.03.2016 do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, ako aj v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) predstavovala výšku 5 % ročne. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v spore prevažný úspech (žalobca mal v spore úspech v časti čo do zaplatenia istiny vo výške 444,67 eur, zmluvných úrokov a úrokov z omeškania do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. do 23.05.2016 vo výške 79,22 eur, úrokov z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 136,- eur od 24.05.2016 až do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 308,67 eur od 24.05.2016 až do zaplatenia a taktiež v časti čo do zaplatenia poplatkov v celkovej sume 5,65 eur), právo na náhradu trov konania voči žalovanej, ktorá mala v spore úspech v pomerne menšej časti (žalovaná mala v spore úspech v časti čo do zaplatenia zmluvných úrokov vo výške 29,90 % ročne zo sumy 444,67 eur od 24.05.2016 až do zaplatenia a ohľadne úrokov z omeškania vo výške 0,05 % ročne zo sumy 308,67 eur od 24.05.2016 až do zaplatenia, ohľadne ktorých súd žalobu zamietol). Keďže žalobca bol vo vzťahu k žalovanej úspešný v rozsahu 58,74 % predmetu konania a neúspešný v rozsahu 41,26 % predmetu konania (pri zohľadnení pomeru výšky pôvodne uplatnenej istiny, zmluvných úrokov, úrokov z omeškania, ako aj bankových poplatkov a časti zmluvných úrokov a úrokov z omeškania, ohľadne ktorých súd žalobu zamietol), súd priznal žalobcovi právo na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 17,48 % (čo predstavuje rozdiel úspechu žalobcu vo výške 58,74 % a neúspechu žalobcu v rozsahu 41,26 % predmetu konania). Pri výpočte pomeru úspechu žalobcu v spore

súd vychádzal z pomeru súčtu všetkých nárokov uplatnených žalobcom spolu s úrokmi z omeškania a zmluvnými úrokmi ku dňu vyhlásenia rozsudku, keď súčet týchto nárokov predstavoval výšku 1.021,82 eur a súčtu žalobcovi priznaných nárokov spolu so zmluvnými úrokmi ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a úrokmi z omeškania ku dňu vyhlásenia rozsudku, ktoré predstavovali celkovo sumu 600,17 eur. O výške trov konania bude rozhodnuté v samostatnom uznesení Okresného súdu Ružomberok.

3. Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to v rozsahu, v ktorom súd žalobu vo zvyšku zamietol (výrok II.) a čo do výroku III. Odvolanie odôvodňuje ust. § 365 ods. 1 písm. a), f), h) CSP. Žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Pokiaľ by žalobca uvažoval o tom, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/1998 tak, ako to uvádza vo svojom odôvodnení súd, s týmto záverom sa stotožniť nemožno, nakoľko ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po vydaní došlo k vstupu SR do EÚ a následne k implementácii relevantných smerníc do nášho právneho poriadku, ako aj k vydaniu nových právnych predpisov. Poukazuje napr. na § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Taktiež poukazuje na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. V prípade zmluvného úroku žalobca zastáva názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy. Uvedené znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa. Poukazuje na ust. § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Už z jazykového výkladu je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do zosplatnenia úveru. Zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak teda je dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade, ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu, aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Žalobca tiež poukazuje na bod 6.4 obchodných podmienok. Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do jeho úplného splatenia bolo úmyslom žalobcu a žalovanému musel byť tento zámer vzhľadom na formuláciu jasný. Poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo 3830/2014. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Žalobca nesúhlasí s tvrdením súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Zároveň žalobca dáva súdu do pozornosti ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania. Dlžníkovi, ktorý sa ocitne v omeškaní, tak pribúda ďalšia platobná povinnosť popri už existujúcom peňažnom dlhu. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí. Naproti tomu úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Poukazuje na rozhodnutia viacerých krajských súdov v Slovenskej republike, ako aj na odlišné stanovisko sudcu Ústavného súdu SR JUDr. Milana Ľalíka. Žiada, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby žalobe vyhovel v celom rozsahu.

4. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

5. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) postupom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, čo do výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

6. Vo zvyšku sa rozsudku súdu prvej inštancie z dôvodu, že nebol napadnutý odvolaním, rozhodnutie odvolacieho súdu nedotýka.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré poukazuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

8. Odvolanie žalobcu nepovažuje odvolací súd za dôvodné.

9. Záver súdu prvej inštancie, že zmluvné úroky z úveru prislúchajú žalobcovi len do doby splatnosti dlhu, resp. do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, je správny. Zodpovedá ustálenej súdnej praxi, ako aj judikatúre vyšších súdnych inštancií.

10. Čo sa týka predčasnosti zosplatnenia úveru, ide vo svojej povahe o jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové a okamžité vrátenie celej požičanej sumy. Podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok.

11. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky úveru. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia, a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktoré by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Takýto stav v žiadnom prípade nemožno pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa, nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Navodil by sa tiež stav, v ktorom veriteľ by nebol nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky by mu nahrádzali stav jeho potencionálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa nemôže užívať právnu ochranu, nakoľko s protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy spočívajúcej v úhrade príslušných úrokov z omeškania, a pokiaľ existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona. Povedané inak, v protiprávnom stave

patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

12. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18. septembra 2012 ako najvyššej súdnej autority v Slovenskej republike, v ktorom sa ústavný súd stotožnil s vyššie uvedeným právnym názorom na posúdenie nároku na úrok z úveru.

13. Pokiaľ žalobca uvádza viaceré rozhodnutia odvolacích súdov v Slovenskej republike, ktoré priznali nárok na úrok z úveru do doby vrátenia peňažných prostriedkov, odvolací súd poukazuje, že rozhodnutia iných odvolacích súdov nie sú pre rozhodovanie záväzné. Pokiaľ však ide o prevažnú rozhodovaciu prax súdov v Slovenskej republike, táto zodpovedá vyslovenému právnemu záveru.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

15. Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 396 ods. 1 s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bola žalovaná, ktorej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Z obsahu spisu však odvolací súd konštatuje, že žalovaná bola v odvolacom konaní nečinná a žiadne trovy jej v odvolacom konaní nevznikli, preto jej ich náhradu nepriznal.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)